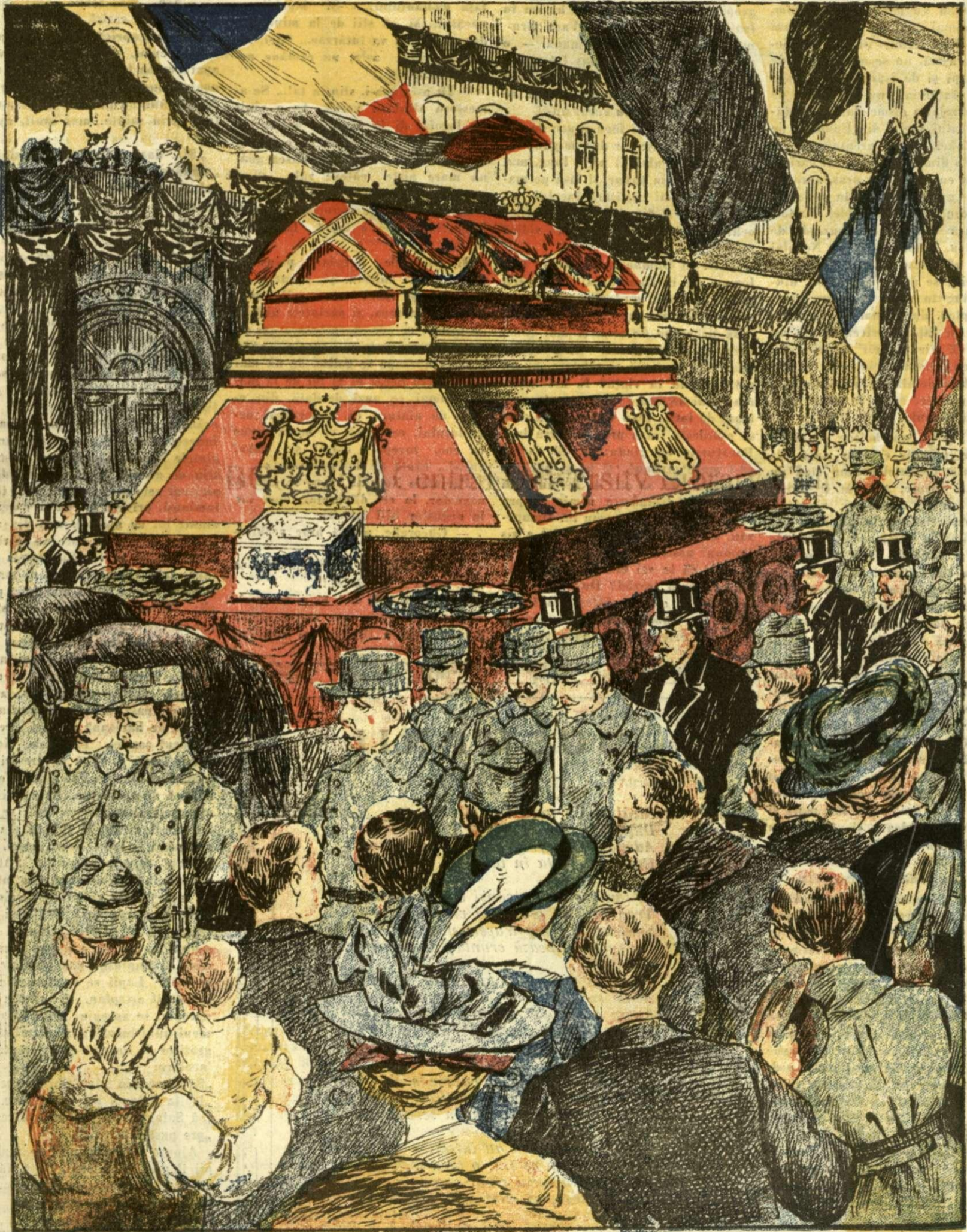

UNIVERSUL LITERAR

ABONAMENTUL
LEI 2,60 ANUAL
ABONAMENTELE SE FAC
NUMAI PE UN AN

COLABORATORII ACESTUI NUMAR
Carmen Sylva, A. Măndru, I. Foti, Const. A. I. Ghica, Dragomir Petrescu,
L. Rebreanu, C. C. Petrovici, Al. Văjăianu, D. I. Oprescu, Emilia T. Dinganu

ANUNCIURI
LINIA PE PAG. 7 și 8
BANI 20

Funerariile Reginei Elisabeta

va. Inlinsu cărja, taie cu dansa ni-
rul de sus în jos înspre mijlocul lor;
iar, lupii ca stăpâniți de-o putere
nelămurită, se dădura uluiți la o par-
te, făcându-i loc să treacă; apoi, se
strânseră din nou grămadă, căutară
o clipă pe loc neholățiti, dar, țărâți,
vrăjiți par'că, o țară încet, în ur-
mă, după preot.

„Să Domnul Dumnezeu nostru a
„spuz muntei să se dea în o parte...
„să muntele n'a mai pregetat... a'a
„mai pregeta...a...all.

Și, tot cântând, și lupii luându-se
după dânsul, se pomeni în dreptul
jătarului satului. Căinții, mirosind a
lup, începură să se dea nevoie mare.
În bordeiu, se văzu scâpărând un
chibrit și o mână mare și păroasă
aprinse opaițul; apoi, așa scârțâi, să
jătarul, un om nalt și spătos, apăcu
în prag, înălțit, cu pușca în mână,
zatu să tragă. Când dădu cu ochii
le pârșite Neculai, cu umbil după
dânsul, își făcu cruce, și voi să des-
ceacă pușca în toia de lupi, însă
preotul, îl opri:

„Iartă-i pre ei fiule, cum și ei n'au
„ertat pre mîinee!

Jătarul șoptind că preotul a tre-
buit de groază, începu să chinăsească
și să dea cu lo la lupi, doar i-o sper-
ria, să țugă. Dar, lupii, nici gând:
stăteau pe loc, împotriviți. Descărță
pușca în mijlocul lor; nici unul nu
căzu. Atunci, preotul, cu aerul li-
niște măreț, cum stă cu fața spre
dânșii, făcu iar semnul crucii peste
ei ca și cum i-ar deslega de-nu jar-
ământ; și ochii lui se aprinseră în-
răși poruncilor:

„Și acum fiilor întoarceți-vă la
„sălaşul vostru, precum și eu mă
„voiu întoarce la sălaşul meeu!

Iar, lupii, cu prin farfec, o țară
înapoi, pârșite, tot așa cum veniseră,
cu toate înălțările îndărăite ale căi-
nilor.

Jătarul, văzând minunea, pipăi
pe preot să vadă dacă nu căruva-i
vrao nălcuire; și, când se încredință
că nu-i altul decât sfîșia Sa preot-
tul Neculai în carue și așa, păru
că-l apucă amețelala:

— Mare ție minunea și puterea ta
„Domnule!

— Adevăr grăștii!.. Mare și ne-
„ertat!

— Da'cum s'a întâmplat pârșite,
„țai de mine? Ia pottim în casă.
„Domnule, maica domnului, ia pottim...

Preotul Neculai, însă, căzu în ge-
nunchi, hătu cătera năntanii sărută
zâpada, își tuță ochii și brațele
câre cer, și înfiorat de credință, că-
rântă:

„Binecuvântat fie numele Domnu-
„lui Dumnezeu nostru!.. Amin!

Apoi se sculă în picioare, par'că
mai înalt ca de obicei; apucă cu
stanga pe jătar iar cu dreapta îi a-
„ță nemărginirea baltii cerești, cu'n
gest larg, ca și cum ar fi vrut să zică:
„Tu, nu te-ai încredințat să cunosti
și să înțelegi puterea lui Dumnezeu;
eu am cunoscut-o și am înțeles-o, căci
aleodată un m'am îndoit de dânsul!..”

Și, intra în casă.

A doua zi, tot satul află, din gura
jătarului, pășunia pârșitelui Necu-
lai. Și, până senra, târziu, săteuți se
cărnuiră, să-l vadă, să-l vachească.
Venită și cei cu cari își petrecu pâr-
șitele jumătate de noapte. Dar,
dintre toți, Moș Ion, cum stă mai de-
oparte și asculta cu smerenie pe
preot cum povestește întâmplarea,
simplu și liniștit, în, par'că, cel mai
pârșit de adevăr; — se plecă la ur-
rechea lui Gheorghe Oană, crâșma-
nului, și șopti:

„Cu adevărat oiau lui Dumnezeu!

A. Măndru

MĂNĂSTIREA CURTEA DE ARGEȘ, unde a fost înmormântată Regina Elisabeta

PORTRETE LITERARE

D. TITU MAIORESCU

de I. FOTI

Studiul opere d-lui Maiorescu și
cântând a-i țeară trăsăturile ca-
racteristice. Ajungi la concluzia că
logica a determinat creațiile
criticului, ale istoricului și ale pro-
fesorului; și același formalism al lo-
gicii l'a adoptat și în normele vieții
sale morale. S'a îngrădit într'un
cere de precepte, de aforisme și de
adevăruri generale, din care n'a eșit
niciodată și nu i-a depășit limitele.

De aci, opera d-sale ne apare în-
tr'o consecvență, într'un înălțare de
la canză la efect, într'un cuvânt, în-
tr'o unitate, într'adevăr comarabilă.

Critica sa e mai mult distructivă,
îndreptată în contra mediocrităților
vremii; și în această epocă pe care
o judecă cu atâta asprime magistrul-
critic, nici un bănuim că a putut țea
un Grigore Alexandrescu, un Vasile
Alexandri, un Dimitrie Bolintineanu
sau alții. D. Maiorescu a căutat și a
prius ca și Caragiale trăsătura co-
mică și mucalită a unei epoci nepre-
gătită să primească — și era natural
— țezile de cultură ale lumii apu-
sene.

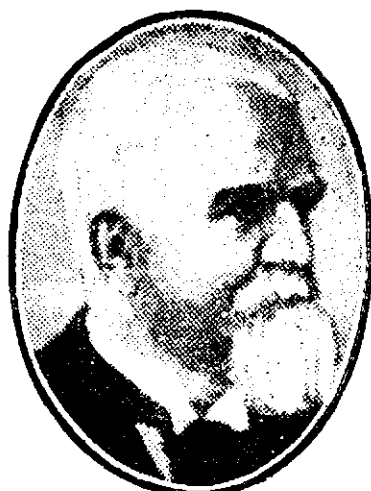
Despre modul cum a înțeles d-l
Maiorescu să facă critică, titim în
ediția „Criticilor“ d-sale din 1874:

„Iluzii pierdute — încă semnal
timpului, în care trăim. Stăpânirea
frazei nu facețenza. Numai dezila-
zionarea să nu treacă în scepticism.
Pușinii bărbați emiaenti ce-i avem,
ar și făcupt să se retragă unul câte
unul din viața publică, iar în locul
lor năvălește multimea mediocrități-
lor și, cu steagul naționalismului și
al libertății în frunte, acea gloată de
exploatatori, pentru care Dunărea nu
e destul de largă ca să-i despartă de
Bizanț. În contra lor rezistența, fie
și violentă, era o datorie. De aci
critica! Însă critica distructivă unde
trebuie, și constructivă unde poate.”

Și mai departe:
„Trebuia oare o critică așa de ne-
impăcătă în contra celor mai multe

forme și autorități de astăzi? Admi-
țând chiar că transilvănenii scriu
rău, că Bănuțiu nu e om de știință,
că Șincai nu e istoric, că Societatea
Academică Română e steapă, că
cele mai multe ziare și poezii nici nu
merită acest nume: — de ce să fie
toțiși așa de amar combătute? Tot
sunt creațiuni de cultură, forme ție
și goale pentru primirea cuprinsului
viitor, tot sunt ceva, sunt un semn
de viață și sunt mai bune decât ni-
mic.”

La aceasta d. Maiorescu răspunde:
„Averea națională a Românilor are
astăzi o cifră fixă, energia lor inte-
lectuală se află asemenea într'o că-
time fixată. Nu te poți jaca nepedeș-
sit cu această sumă a paterilor, cu
capitalul întreprinderii de cultură
într'un popor...”

D-I TITU MAIORESCU

„Dacă dar îți lipsesc o mie de șco-
lari silitari și modești, de industriali
și meserali naționali, de poeți și pro-
zatori mai buni, de oameni de știință
adevărați, cauza este, că mărginitele
pateri, de care dispune poporul țau
pentru aceasta, sunt consacrate de
profesori ignoranți, de funcționari
netrebaici, de academici, secretari,

membrii notifici, asociați în culturi
jurnalști, atenești, conservatoriști,
poetaștri, spinzurători de pânze la
„expoziția artiștilor în viață” și ce-
lelalte și celelalte.

„Ai un singur bloc de marmură:
dacă îl întrebuințezi pentru o figură
caricată, de unde să mai poți sculpta
o Minervă?...”

Am făcut aceste lungi citațiuni
pentru că, păstrând proporțiile de
timp și de evoluție socială, toate
este critici, în marea lor majoritate,
se pot adresa și astăzi culturii ro-
mânești.

Dacă, repetându-ne, constatăm că
întreaga opera critică a d-lui Maio-
rescu a fost distructivă pentru vre-
mea ei, un patem trece cu vederea că
această operă a fost constructivă pen-
tru viitorul culturii românești.

Vom explica, în cele ce urmează,
colul considerabil al criticului și al
magistrului în viața noastră intelec-
tuală de o jumătate de veac încoace.

Nu vom uita să relevăm aici evolu-
țiunea de formațiune a acestei com-
pente personalități, pentru a ana-
liza partea proprie și influența ex-
ternă a epocii asupra sufletului său.

D-l Maiorescu s'a născut în anul
1840. De la 1866 încococe și-a afirmat
personalitatea în toată dezvoltarea
intelectuală și politică a istoriei no-
stre contemporane. A făcut la liceul
terezian din Viena studii serioase:
și-a însușit umanitățile; și-a des-
vârșit educația omului de lume în-
tr'o măsură cum nu se pomenea pe
acea vreme la noi. Tot ce nobil și
înalt al societății din Viena posedat
ca farmec și ca sugestiune în rela-
țiile lor cu oamenii n'au lipsit în-
vășului savant.

Știa în perfecție limba germană,
iar pe cea franceză o cunoștea pro-
fund. Tatăl său, Ion Maiorescu, unul
din apostolii-profesori ai generației
de dinaintea Unirii, i-a însușit dra-
gostea limbii române și l'a silit la
studierea ei în toate amănunțele.

Adolescent crescut la școala pesi-
mismului sceptic al lui Schopenhauer,
putând rezolva în mintea lui
limpede și studiosă toate probl-
mele lumii de atunci, țărâru de

mul, când vedea că s'a prins de serios, gluma cu actele. În urmă, fără zăgaz și nici o sfiicioane, bătea țărugi de casă pe loc.

În două rânduri a dat el însă greu creș. Întii când a fost cu o jalbă. Era răsmeriță în comuna Cocioaca printre locuitori. Cereau să li s'a dea pământ. Pentru aceasta Costache Gîgîrlău a primit cîte un pui de găină și cîte un ou de fiecare om, numai să le facă jalbă la Vodă. El le-a făcut jalba. Oamenii, fiindcă Gîgîrlău era și vistavoin în comună, hai ca să-l roage să-i dea cîte un sfanț de român și să meargă el cu ea în pragap, mai ales că era și cel mai înalt din toți. Gîgîrlău, cum era omul sfîștăcelii, a mers cu jalba. Haiți, că Vodă asculta jalba și da oamenilor pământ în comuna lor, cu condiția să meargă să-l împartă între ei. Gîgîrlău vede că e riscă de jumelit și timp de preșosît. Ce s'a chîtit și căsătîlit el să facă: Trage o nouă jalbă, semnază pe oamenii din comuna Cocioaca, ca fiind din altă comună megieșă și așa li trimite din nou la Vodă să dea acestora pământ în acea comună megieșă. Gîndul lui Gîgîrlău a isbutit, nu și planul însă. Că, el vroia ca în timp ce oamenii treceau în comuna megieșă să împarta pământul de acolo, el să se întăreze singur cu tot pământul din Cocioaca, unde, mai ales își ridease casa pe un loc tot așa făcut pîitor, dela cearta celor doi oameni fără acte. Vodă a ascultat jalba. Dar, oamenii, cînd să împartă pământul în comuna megieșă au fost oprîți în drept de locuitorii de acolo și așa ei s'au împotol îndărăt în comuna Cocioaca. Aci cînd văzură care i-a fost sîrtelea și planul la Gîgîrlău vistavoin, s'au năpusit asupra casei unde locuie și au mărînit-o cu el din picioare prepeștenic, jos. Abia la două zile după prăvălirea casei, Gîgîrlău a eșit de sub dărîmătură, cu vătămare la mijloc și nămile uscat.

În ziua lăcămiei lui, oamenii au împărțit în pace pământul în de ei și lui au i-a oprit obrășie nici pentru căl să stea o găină. Bine i-a făcut. Murise și Vodă. Și precum era obiceiul, tot poporul să ducea și ospăta la palat după înmormîntare. Așa că putea să lipsească și Gîgîrlău vistavoin să nu se ducă? Ba s'a dus — cu capul între spete, cu un flămînd. Aci, fiind mai înalt de cît toți în picioare, a răzbit pe deasupra la masă și s'a oprit drept în partea mesei unde stau cazanele cu bucatele. Nesăfulul se așază și nerăbdători, și lacom mai cu mîinile, cînd au răzbita cu mîinile horhăia cu limba și înghite-înghite, pînă se umflă cît o mafahală de pe altă lume și odată răbufni în no, pocnitură de pușcă și cît îi era mîinilele de mare, se lungi mort îngă masa cu pomana d'omnească.

Dragomir Petrescu
Cocioac-Mlov

Nucul lui Zamfir

Saraitur mele.

Fusese o căldură năbușitoare! După amiază, plouase puțin și se mai răcorise atmosfera! Soarele se lăsa obosit și roșu cu para, pe după coasta dealului, înroșindu-i vârful. Sedeam cu câțiva flăcăi pe prispa casei lui Moș Vasile și priveam.

Moș Vasile era gânditor, ca și cum și-ar fi adus aminte de o poveste tristă!

— Iacă, azi s'au împlinit 10 ani,

întă, de cînd mi s'a prăpădit feciorul.

— Care fecior, Moș Vasile? îl întrebarăm toți, mișcați la vederea lacrimilor, cari-i încourau ochii.

— E o poveste tristă, dragii mei! O să v'o spun și vouă, ca să-mi ușurez sufletul. Și începu, stergându-și lacrimile: „Din fată 'u în mîșteni-em o cășcioară și na pelec de pământ pe malul Siretului, într'un săluteț. Acolo, am văzut lumina zilei, și eu și păriașii mei și păstram pământul cu sfințenie; acolo am crescut, am învățat plugăria, am văzut moartea părinților mei și a feciorului meu. După moartea părinților mă țuseam cu o fată din sat, Maria, fără păriași și ea. Am trăit în mila Doamnei și după vreo 2 ani ne-a dărînit Doamnezen cu un fecior ca să ne poarte de griji la bătrînețe. Dar n'am avut parte de el.

„Cînd s'a născut Zamfir, aga-l chema, am sădit într'un colț al grădinei un nucșor. Așa a v'ol Maria, femeia mea, că zicea că așa n'avea să se că are să fie bine. Cînd a împlinit Zamfir un an, am scos nucul d'acolo și l'am pus în alt loc mai bun. Cînd a început să vorbească și să meargă bine, îl duceam de-i arătam pomul și-i spuneam ca-i de aceeași vîrstă cu el. Zamfir priuse dragoste de pom mai tîrziu și venea în toate zilele și se juca pe lângă el și-l uda. A venit timpul secolii și Zamfir s'a dus cu bucurie, doar a-lă-i părea rău că nu mai stătea lângă nucul lui. A terminat bălățul școlii și d. învățător ne-a spus că să-l trimitem la oraș să învețe carte, că-i destept. Da, de unde să luăm parale să-l trimitem la oraș, că eram oameni nevoiași. Zamfir nu zicea nimic, dar începu să se ofilească pe zi ce trecea. Vedeam eu și mîsa că Zamfir al nostru are ceva, dar dacă-l întrebam, zicea că n'are nimic. Și avea întă, s'armanu!

„Ami dădea ajutor mie la câmp și apăi cînd venea acasă sîștea dus pe gânduri sub nucul lui. La ce se gîndea el, de unde puteam noi ști. „Înt'o zi, cînd eram la seceris, dădu o ploaie de ne făcu amam apă. Ne întoarșeram acasă. Către seară,

Zamfir începu să aibă fierbînțele. Răcise pe semne!

„Mi dădu Maria un ceai și trimise după baba Leanca să vie cu ceva „leacuri“. Baba Leanca îi dădu leacurile și zise că o să vie a doua zi, să-i descîntă ceva. Îi descîntată ea a doua zi, dar cînd eși în pragul ușii și aruncă apa descîntată p' „Neamtu“, un căine îmbălrănit la casa noastră, el nici nu se mișcă din loc. Era semn rău, întă!

„Pe seară, eu și Maria plîngeam la căpîțîul lui; îl vedem că se scotă în coafe și cu ochii horhăi arăta spre ușă și zicea: uite-o... uite-o, vine... să mă... în, uite moartea... uite că m'asteaptă! Se întoarce cu ochii la noi și zise: „Aveți... grijă... de nucul meu“. După asta seose un horcîit ca și cînd i s'ar fi rupt coșul pieptului și a căzut. Moș Vasile izbucni iarăși în plîns. După un timp urmă: „Am îngropat și p' mormînt i-am presărat frunze din nucul lui. După cîteva zile, cînd ne-am dus să culegem frunze din nucul lui, l'am găsit uscat, întă!“

Aici Moș Vasile își termină povestea stergându-și lacrimile cari li năvăleau în ochi.

C. C. Petrovici

SONET

Reginei Elisabeta

O stea s'a stins pe cer, în nesfîșirea,
Dar raza ei, curată și divină,
Aprins-a 'n lume-o magică lumină.
— Și orbii văd eterna-i strălucire...
— O țara azi pe-al Tau sicriu suspină
Iar plînsu și-l îngăna întreaga țire.
Și lacrimi varsă scumpa Ta oștire.
Căci Tu l-ai fost și Mamă și Regina.

Cum fost-a Carol Rege și Patria,
O, lată cea din urmă rugăminte:
La cel pe care gloanțele-l răpun.

Sub steag străin, de Ți-or ești mai late,
Îmbrățișându-l, Doamnă, Tu le spune
Că frații lor stau gata să-l răbune!

Al. Văjăianu

Serisoarea înmormîntată

de DIMITRIE I. OPREȘCU

Povestirea de față era aproape înscută în domeniul uitării, pentru că pe noi, cei cari am fost mobilizați în 1913, odată înapoiți pe la casele noastre ne-au luat grijele și frămîntările vieții.

Războiul european însă cu gravă-viile lui, cu numeroasele întâmplări și episoade publice prin reviste și ziare, m'au făcut să-mi amintesc întâmplarea de mai jos.

Se decretase mobilizarea armată române. Capitala era în fierbere, pe-totîndeni entuziasm.

Grupuri de rezerviști porneau spre regimentele lor cu însoțire, — dar și cu oarecare îngrijorare. — că se despart de tot ce au semper: păriași, frați, soție, copii.

Sergentul rezervist Ionescu Noș de 30 ani, o figură simpatică, cîntind la față, bine legal, își în cămăș bun de la țînăra sa soție și micul lor copil și se prezintă la regimentul X infanterie.

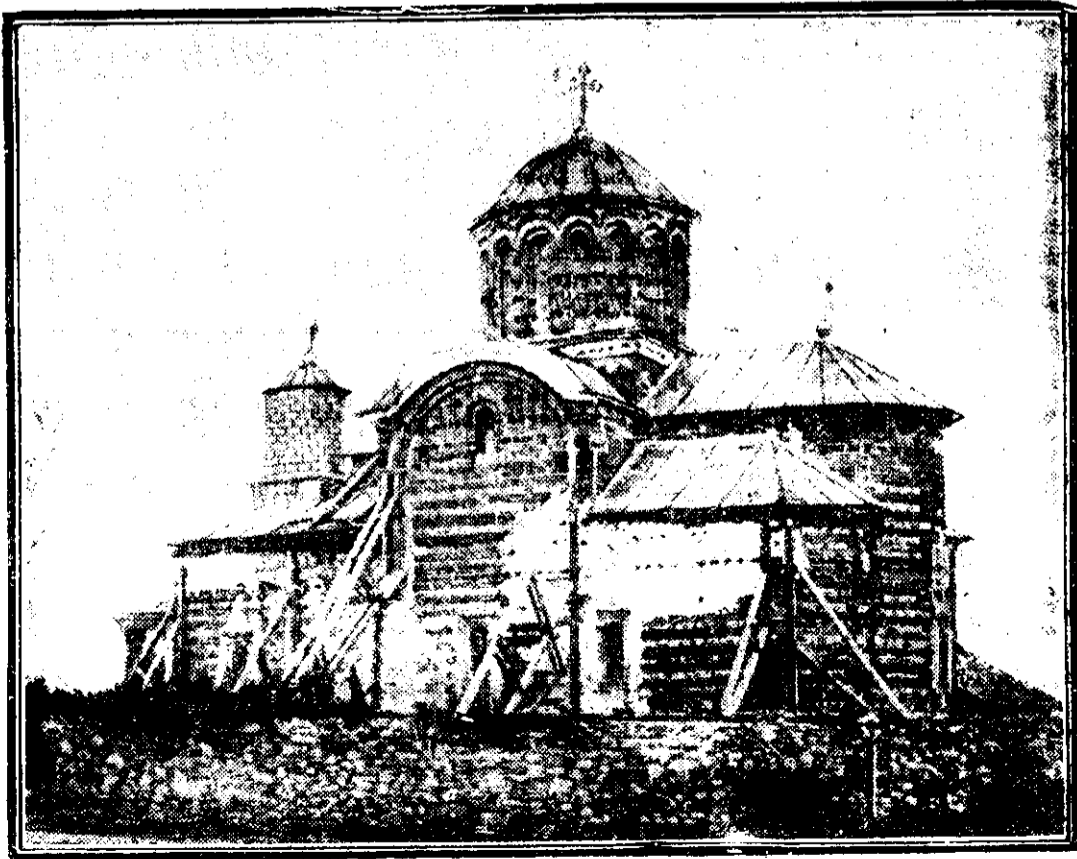
Bătăș de meserie, a cerut să fie trecut la popula ofițerilor — lucru ce i s'a admis. În intervalul de 7 zile, pînă să porocască regimentul, l'am văzut zilnic, ducându-se la neaș și transportînd diferite stăvate și provizii.

Mulți îl invidiau, că va face o campanie ușoară, mergînd cu căruțele, ferit de obosețoarele macesnei și de chinuțoarele seie.

În timpul marșului care a durat 9 zile — pînă să sosim la Pleșna, unde era destinat regimentul nostru — sergentul Ionescu a îndepărtat slujba la popula ofițerilor.

Din impresiile, ce mi-au rămas în acest marș au pot oita manifestăți de simpatie ce mi s'au făcut la plecarea din T.-Măgurele de populația civilă, urările de izbîndă și înapoere cu bine nu mai contineau, ni se aruncan flori de pe la bălcoane.

În tot timpul acesta, s'au cîntat cîntece patriotice, glumele au mai

BISERICA SF. NICOLAE DOMNEȘC DIN CURTEA DE ARGEȘ

conteneau, veselii domnea peste tot.

Ajunși la marginea Dunării pe tereale, ne oprim, se fac prepara-

Sosiți la Plevna, sergentul Ioanescu a conștinat să facă același serviciu. Intr-o zi din zile (20 Iulie 1915), ducându-se cu căruța, eu un soldat să facă bac la rind Vid, departe 5 km. de oraș — printre o nefericită întâmplare — deși rind nu e adine-

Dar întâmplare. Prin coșul greșit, amețit de spaimă și oboseală, este apucat de vițel și cade victimă.

Cu toate strigătele desuadăduite, soldatul așezându-și mâna pe dă, la rindul său ajutor, și astfel nefericitul sergent dispare în valurile apei Vid, care la 1877 a mai în-

Astfel s'a alieșit acest sergent, pe care prin felul serviciului îl cre-

Pescuit cadavru, este transportat în oraș și după ce e așezat într-un s-

Până să fie înmormântat, a fost un elevat pelerinaj la sicriu, ofițeri și soldați veneau și depuneau flori

În ziua de 22 Iulie s'a hotărât înmormântarea. — S'au făcut toate regulile creștinești, scriind preotul român atășat la statul-major, care

După aceasta s'a format un cor-

În acel timp, gîndul meu stătea în

Consolarea ce o pot avea că n'au

Sosise la ghimbir. Coșciugul e tran-

Se fac slujbele convenite de preoți,

După terminarea slujbei — încă-

Deși poate ardea de dorul de a

întimplare a făcut să vîlbă ferici-

Prin învoirea superiorilor i s'a

Și mai departe seria soția sa: „am

La sfîrșit îi trianțea sînduțea dela

Cîntarea acestei scrisori a impres-

Un moment tîrziu din cele mai

Pentru că o'z asul fericiții s'o că-

Moartea lui Monnet-Sully

Dieu Paris primim vestea că marele

Născut la 1841 la Bergerac, Jean Sully Monnet, după terminarea

În același an debutează pe scena

Monnet-Sully a avut pe această

În afară de teatru, Monnet-Sully

La Capucines a ținut cu succes o

Se știe că Monnet-Sully a vizitat

N'AUZI?

N'auzi? E goarna ce sună'n Ardeal

N'auzi? E glasul eroilor morți,

Venit d'ast' E timpul acumă

Emilia T. Dînganu

Viața artistică și literară

Plumb (poezii) de G. Bacovia.

Plumb ca titlu al unui volum de

În general volumul lui Bacovia,

Fără a face o legătură categorică

Hazarai negru de Lt. colonel

Volumul acesta cuprinde schițe

Poate, ca autorul n'are suficiența

Paterea științei sau cum a fost

Talenta remarcabil al d-lui A-

Îndrăgostit de știință și răvniul

Dicționarul de citate și locuțiuni

SACUL CU GLUME

Un mandarin chinez, într-o rela-

„Oamenii dela apă (în în sădoi-

„Și mai curios este că ciudațul a-

Un deputat din opoziție pronunță

Oratorul coalituția și mai dărj, țoe

Oratorul, aruncănd o privire fo-

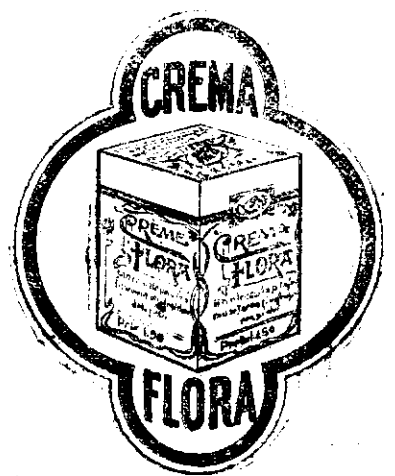
— Domnule, află că, dacă n'ag

— Si, în fine, d-lor judecători, vâ

— Pentru aceasta — îl interzice

CASA DE SANATATE

— SPECIALA PENTRU
— BOALE DE FEMEI —
— SUB DIRECTIA —
DOCTORULUI I. KIRIAC

NOUA SERIE

a marilor și
valoroaselor

PREMII

ce oferă ziarul „UNIVERSUL“ abonaților săi, la tragerea din luna Mai 1916

Lei 5.000

IN BONURI COMUNALE 4%

cu cuponul de Mai 1917

Un dormitor complet de bronz

pentru 2 persoane, compus din 2 paturi de bronz, cu somiere, 2 noptiere, și un elegant lavoar cu oglindă, special lucrate de cunoscuta fabrică de mobile de bronz M. Gutman, București, str. Sf. Apostoli, furnizorul celor mai mari case particulare-Vile și Hoteluri.

Un elegant BUFET lustruit mahon

având 3 despărțituri cu placa de marmoră și oglindă, cumpărat dela „Compania Americană“, mare depozit de mobile, strada Carol No. 74, etaj I

Un dormitor de lemn fin

construit în marea fabrică de mobile de lemn Marin V. Ganea șoseaua Mihai-Bravul No. 37 și str. Șerbanică No. 10. Sucursala: Calea Victoriei No. 107.

Un gramofon „Gigant“

cutia lustruită mahon, mecanismul extra forte, cu arc dublu, cântă 7 cântece după un remontajiu. „Pavilionul de alamă“, de cea mai mare mărime. Brațul acustic cont. ultima perfecțiune. Diafragma „Exhibition“, inclusiv 6 plăci duble (12 cântece) opere alese. Acest gramofon este cel mai puternic și înzestrat cu o mecanică foarte solidă, merge aproape jumătate de oră, după un remontajiu. Ne-a fost furnizat de Marele magazin de muzică JEAN FEDER, furnizorul Curții Regale, București, Calea Victoriei 54.

10 Lăzi cu diferite produse ale renumitei Case „Bresson“

fabrică de lichieri, siropuri și cognacuri, au fost cumparate pentru premii ce le oferim abonaților noștri la tragerea din Mai 1916

Una vioară fină cu cutie formă vioarei căptușită cu catifea, inclusiv arcaș cu capra de fildeş, garnitură de coarde englezești, camerton și surdina. Una chitară fină de palisanderu; Un clarinet de abanos fin, cu 8 etape de nichel și brățară jos la corpul de rezonanță, inclusiv 12-pene de rezervă. Aceste toate ne-au fost furnizate de Magazinul general de muzică „La Harpa“, București, str. Colței nr. 5, renumit în toată țara pentru deosebită calitate a mărfurilor ce debitează. Una pușcă de vânatoare cu două tevi, tevile de oțel, „Bayard“, din renumita fabrică de arme „Pieper-Bayard“. Această armă are 4 zăvoare de siguranță, țevă stângă choke bore și poate întrebuițta atât pulbere neagră, cât și pulbere fără fum; Una pușcă de vânatoare cu două tevi cu zăvor de închidere sistem „Greener“. Un revolver semi-automat „Ryvo“ cu mâner de sidel. Un flacon „Thermos“, de 1 litru, care menține temperatura lichidului (cald sau rece) în timp de 48 de ore, cumpărate de la Marele magazin de arme și biciclete B. D. Ziser, furnizorul Curții Regale, Calea Victoriei 44 București.

Jumatate garnitură mobilă de bambu, pentru salon, compusă din: Una canapea, două fotolii și patru scaune elegant tapisate; Una masuță de bambu; O oglindă venețiană de cristal; Una etajeră de bambu; Un cver de bambu cu oglindă de cristal pentru anten; toate acestea cumpărate de la marele magazin de mobile Marco Dattelkremer, str. Carol 62, București.

Cinci chimire igienice după măsură, calitatea 1-a, (Briul lui Iov), singurul brevetat în țară și inventat de d. căpitan Iov, din Pitești, care are proprietatea de a preveni și vindeca chiar boale vechi, de stomac, rinichi, constipație, șale, după cum se constată din numeroasele scrisori de mulțumire primite de la persoanele ce-l poartă.

15 Hacoane a câte 1 kilo, apă de Colonia Camelia, puternic parfumată cu liliac, măgăritar, violette, zambile, heliotrop și Verveine, furnizate de renumita fabrică de parfumuri „Camelia“, A. S. Aftalion, str. General Florescu nr. 6, București.

1 Coșuleț de metal fin argintat pentru servit pesmeți; 1 Vas automat pentru unt, de metal fin argintat cu interiorul de cristal; 1 serviciu de dejan de alpaça argintat conținând 2 ouare; 1 vas pentru unt și 2 soulețe mici, toate pe un suport elegant; 1 fructieră de metal alb fin argintat; 1 baston cu mânerul de argint veritabil marcat de stat; 1 pungă de alpaça fin argintată; 1 Cutie căptușită cu mătase ros conținând: 1 încheietoare de ghele; 1 încheietoare de mânuși, 1 mașină de întins mânuși, 1 os de pantofi, toate de metal foarte fin argintat; 1 pendulă mare de salon de stejar închis cu bătaie frumoasă și întocm-durse odată la 15 zile. Furnizate de marele Magazin de bijuterii, Frații Roller str. Carol 50 Etaj I.

5 ceasornice de argint pentru buzunar având inscripția ziarului „Universul“; 5 ceasornice pentru bizon cu pedestal de cristal, tot cu aceeași inscripție; 5 ceasornice de petete frumoase pictate, se întorc la 8 zile, tot inscripția ziarului „Universul“; 5 ceasornice nichel, având și aparat Pres Papier.

8 Lămpi de masă complete cu sita sticlă și abatjour dând lumina la fel cu gazul aerian, revenind mai estin ca orice fel de iluminat și chiar decât petrolul. Aceste lămpi ne-au fost furnizate de firma Cassalid, asociația dr. V. Rosculeț și Conții R. și G. de Roma, București str. Dr. Lueger No. 5.

50 dejanuri copioase la marele restaurant Europa din Pasajul Român.

Un lavoar de faianță englezesc, alb, pe un picior de fontă vopsit și lăcuit alb, cu ventili de scurgeri cu lanț nichelat, Bateria de scurgere din alamă fin nichelat, furnizat de Teirich & C-nie, succesor Carol Weinlich, Telefon 6/71.

5 asortimente complete din produsele cosmetice „Flora“, compuse din: cremă Flora, 1 cutie pudră Flora, 1 Săpun Flora, 1 sticlă Capilogen Flora, 1 pomadă Flora, 1 sticlă lapte de erin Flora, 1 săpun de lapte de erin 1 apă de gură Bucol, 1 pastă de dinți.

4 Splendide sacheuri pentru dame.

Afară de acestea toți abonații mai primesc gratuit un volum din „Memoriile Regelui Carol“ tipărit anume pentru abonați

Notăți bine: dând aceste mari premii de valoare abonamentele sunt reduse la 18 lei pe an; 9.15 pe 6 luni; 4.65 pe 3 luni

Pentru concurența la premiile de mai sus, abonații pe un an primesc 30 bonuri, cei pe 6 luni 15 și cei pe 3 luni 5 bonuri. Abonații pe un an participă la două trageri, deci după prima tragere vor primi încă 30 bonuri pentru tragerea următoare. Administrația „UNIVERSULUI“ nu întrebuițează incasatori

Plata abonamentelor se face direct la Cassa administrației ziarului, prin mandat poștal sau în persoană